

(0138)

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

Aquest número 10 céntims de pesseta per tot Espanya

Fora d' Espanya fixarán lo preu los CORRESPONSALS

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga. BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de BARCELONA cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50 Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2'50.

LA TORNADA DE 'N TITO

«Y aquí dá fin el saynete perdonad sus muchas faltas.»

LA NOSTRA ASPIRACIO

ERÍA negar l'evidència negar que l'esperit de divisió y de discòrdia pesa actualment sobre 'ls espanyols com una epidèmia, de la qual ningú se'n escapa. No hi ha partit que no estiga fraccionat, tant los que viuen de ideals, com los que dedican exclusivament la seva

activitat a l'exploitació del pressupost. Los tradicionalistes están horriblement barallats. Per una part los nocedalistas; per altra part los carlistas; per altra part los mestissos que acceptan l'actual estat de coses pel compte que 'ls hi té. Las tres collas no 's poden veure, y 's professan un odi inquisitorial.

Los monárquichs de la restauració forman un mosaic de tots colors que 's disgrega y s'engruna. Apart de la divisió artificiosa de liberals y conservadors establerta al sol y únich objecte de que 'ls uns descansin mentres los altres menjan, tant dintre del camp conservador, com dintre del mercat de Calaf fusionista reyna la més horrible algarabía.

Aixís, mentres D. Antón se troba en la situació especial de no poderse entendre ab en Silvela en tant que tracti d'entendre ab en Romero y vice-versa; D. Práxedes té un foc de dissentiment y de disgust en cada un dels ministres que componen lo govern, y un cap de metí en cada un dels prohoms que 's desviuen per substituirlos en lo ministeri.

Dats aquests antecedents y sent per tot arreu la divisió y la discòrdia una especie de lley fatal é ineludible que pesa sobre tots los partits polítics militants ¿què té d'extrany—se dirá—que la discòrdia y la divisió dominin també en lo camp republicà?

Aquest argument l'he vist formulat en un periódich de Madrid, tractant de justificar lo que al meu pobre concepte no té justificació possible. «Mal de molts, consol de tontos»—diu l'adagi—y de tontos ens acreditariam, si acceptavam las miserias propias, aconsolantnos ab la existencia de las ajenas.

Jo crech, al contrari, que quan més dividits estiguin los monárquichs, major empenyo hauriam de demostrar en uniros los republicans.

¿Qué volém nosaltres? ¿Volém acás la República per la República? No: volém la República per la patria: la volém per curar los mals que l'afigeixen, los despilfarros que l'arruinan, las debilitats que la deshonran, los vicis tradicionals que no la deixan progressar. Volém la República perque creyém sincerament en la virtut del govern del poble pel poble, sense poders permanents que converteixin los ministeris en camarillas, las assembleas legislativas en dócils instruments del poder, y l'exercici de tots los drets democrátichs en una farsa asquerosa. Volém la República perque tenim confiansa en la virilitat de

la nació, creyentla capás de governarse y administrarse dignament a sí mateixa, sense necessitat de tutelas artificials y viciosas que tot ho corrompen y tot ho estragan.

Si 'ls monárquichs estiguessin en situació de fer la felicitat d'Espanya, las nostras aspiracions, per justas que fossen en lo terreno de la ciencia política, serian completament ociosas en lo terreno de la práctica. Ningú que 's troba bé, tracta de mudar.

Pero com que avuy los monárquichs demostren la seva impotencia en tots los terrenos: com qu' en lloch de poderse cuidar de la prosperitat del país, únicament se cuidan de aguantarse del millor modo possible per explotarlo a mansalva: com que gracias a la seva depravada conducta s'han perdut ja a Espanya las nocions de la dignitat, del desoro y de la vergonya; com que, finalment, ens están enfonzant cada dia més en la fanguera de la miseria y del oprobri, veus aquí perqué la República pren tot lo caràcter de una solució salvadora, de un remey necessari, de una reparació patriótica.

Consti que may hi havia hagut a Espanya tants republicans com ara. La opinió neutra, avants refractaria a tota solució republicana, avuy se mostra propicia a admétrela, y l'aculliria ab entusiasme, si 'ls elements actius, encarregats de plantejarla, li oferissen las degudas garantias de acert y desinterés.

Pero desgraciadament, sent los més per la forsa del número y 'ls més forts per virtut de las circunstances, som poch menos que impotents, a causa de las nostras ridículas divissions.

Tenen los prohoms republicans lo prestigi de una honradés immaculada, posada a proba, en una llarga vida pública que respón de la seva integritat; la seva posició modesta filla de aqueixa honradés may desmentida, contrasta ab la posició insultant que 'ls principals personatjes de la restauració s'han creat a expensas del país; y no obstant y necessitare avuy més que altra cosa, homes austers que restableixin la moralitat y 'l bon ordre administratiu, los nostres prohoms que ofereixen aqueixas preciosas garantias, may tan oportunas com en los actuals moments, no las poden fer valer, no las poden emplear en lo servey de la patria, a causa de sas malehidas diferencias.

La nació s'está morint: los republicans posehim lo remey que podria salvarla, y hi ha qui s'entreté a aquilatar, en lo terreno purament doctrinal, si aquest remey se li ha de donar barrejat ab tants ó quants graus de autonomia provincial y municipal obtinguda pel sistema paclista ó pel sistema orgánich; si s'ha d'escalfar ab lo foch de la revolució ó si se li ha de fer pendre a la temperatura del temps, ó si hem de redimir als portuguesos avants de procurar la redempció dels espanyols.

Excusas y pretextos per donar caràcter dogmátich a simples antipatias personals, a ambicions platónicas que, sense resolre res en definitiva, aumentan lo disgust y 'l desconcert entre tots los amants sincers

de la República, que per lo mateix que son amants d'ella, abominan de tots aquests dibuixos y de tots aquests reparos verdaderament suicidas.

Impossible sembla que uns homes, per altra part tan intel·ligents, arribin a caure en tals aberracions. Impossible sembla que pugan viure tan divorciats de la realitat práctica. Si las aspiracions que palpitan poderosament en la conciencia de tots los republicans, que no tenim altra ambició que 'l bé y la regeneració de la patria, arribessen a ser compresas per la seva intel·ligencia y a ser sentidas pel seu cor, en un instant olvidarian rancias antipatias, en un instant ofegarian tot exclusivisme en las corrents de un poderós entusiasme, que aniria creixent per graus, perque trobaria eco en tot lo poble espanyol, y en un instant també arribariam victoriosament al fi de la jornada.

De República no més n'hi ha una. La República democrática basada en lo respecte al vot popular, exercit ab completa independència. Com més sencilla, com menos complicada siga, més práctica resultarà y serà més forta, més viva y més poderosa.

¿Ha de ser tan difícil establir baix aquesta base un programa únich, aplasant pera quan sigui ocasió oportuna, tot lo demés que avuy ens divideix tan inoportunament?

Ab sols transformar los poders hereditaris en poders amovibles y responsables, fills del vot liberrim de la nació, ¿acás no lograriam acabar ab los artificis que avuy tant ens violentan y ab la immoralitat creixent é inevitable dintre de l'actual règimen que avuy ens deprimeix y 'ens arruina?

No tindria la República democrática a secas, tela tallada més que suficient, pera emplear de una manera digna y útil la seva activitat durant un número de anys, ab sols reparar los immensos desastres causats a la vida económica de la nació per la restauració monárquica?

¿Podria donarse un empleo més patriótic y més beneficiós que aquest a las fecundas activitats de la naixent República?

Meditinho 'ls homes que, en rahó de la seva alta posició política, están en lo cas de donar l'exemple, y de conservar lo seu prestigi captantse l'apoyo decidit y entusiasta del poble republicà. Un programa comú, senzill y práctic, seguit del sacrifici de las sevas divagacions doctrinals, dels seus exclusivismes mesquins, de las sevas diferencias injustificadas y seguit també de una acció resolta y mancomunada 'ns donaria 'l triunfo immediat.

En lo terreno electoral, imitant en tota Espanya lo memorable exemple que van donar los republicans de las Aforas de Barcelona, en la primera elecció de 'n Salmerón, alcansariam grans victorias que reanimarian l'esperit públich, y si no logravam arrollar per complert als corruptors monárquichs, lograriam augmentar més y més lo seu descrédit y posar de relleu més y més las sevas intolerables iniquitats.

L'esperit públich, avuy tan decaygut, s'aniria cal

JESÚS EN LA CENA PASCUAL

A ocasió de representarse actualment tants *Jesúsos*, en los quals es lo traïdor Judas un dels interlocutors, vaig a exposar dugas creencias que tinch com a catòlich, de las que la una no está conforme ab l'altra. Pero las haig de tenir totas dugas, perque una y altra son veritats evangélicas y per lo tant, articles de fé. Al mateix temps, com que 'ns trobem en quaresma, tal vegada algun dels predicadors nos demostrará desde la tróna que las dugas veritats no presentan entre ellas la mes mínima diferencia.

Siguémhi.

Dels quatre Sants Evangelistas, dos n'hi ha que sigueren Apóstols del Senyor: Sant Mateo y Sant Joan, y aquests dos precisament explican un mateix fet de diferenta manera.

Al relatarho, posaré en llatí 'l text de la Vulgata, no per mostrar erudició, que no 'n vol cap obrir la Biblia y copiar lo que diu, sino perque 's vegi que traduheixo 'ls versicles ab la possible fidelitat.

En l'acte de la Cena, en que va instituir Jesucrist l'Eucaristia, digué als seus dotze deixebles: «En veritat vos dich, que un de vosaltres m'ha d'entregar.» (*Amen dico vobis, quia unus vestrum me traditurus est.*)

Segons l'Evangelí de Sant Mateo, cada un dels Apóstols, al sentir la revelació del seu Mestre, digué: «¿Per ventura só jo, Senyor? (*Numquid ego sum, Domine?*) Y al preguntarlo Judas, li respongué Jesús: «Tu ho has dit. (*Tu dixisti.*) Es dir, lo Mestre no li negá lo que ell preguntava.

Segons l'Evangelí de Sant Joan, al fer Jesús aquella revelació, 'ls Apóstols se miraren los uns als altres, duptant de qui seria 'l traïdor. En tal moment Sant Joan estava en la taula recolzat en lo pit del Senyor, y Sant Pere va fer a n' aquell una senya, diegnli: «¿Qui es de qui parla? (*Quis est, de quo dicit?*) Sant Joan ho preguntá a Jesús y aquest digué a n' ell sol: «Aquell es a qui jo donaré 'l pá mullat.» Y mullant lo pa, va donarlo a Judas, fill de Simón Iscariotes. Y al pendre 'l pá Judas, va dirli Jesús: «Lo que fas, fesho aviat. (*Quod facis, fac citius.*) Y a continuació diu l'Evangelí: «Mes cap dels que estavan a la taula, va sapiguer perqué li deya.» (*Hoc autem nemo*

scivit discumbentium oí quid dixerit ei.) Lo que 's compren molt bé, perque Jesús sols havia dit a Joan qui era 'l traïdor, no dihentho ni a n' aquest.

De modo, que Jesús va dir a Judas: «Tú ho has dit.» ó siga, tú has dit que serás lo qui m'entregarás; y aixó es cert, com del mateix modo es cert que Jesús no va dir tal cosa a Judas, sino que sols designá 'l malvat a Sant Joan, sense que cap altre Apóstol n'hagués esment.

Sant March y Sant Lluch; com que no eran Apóstols, no 's trobavan en aquella solemnitat, y si bé un y altre en sos respectius Evangelis comptan que Jesús digué que un dels Apóstols l'entregaria, no 'ns explican si al contestar a Judas li expressá lo que 'ns relata Sant Mateo, ó si no més va fer l'indicació del traïdor a Sant Joan, com aquest nos refereix.

Aquest mateix Evangelista en un dels últims versicles de la seva obra, 's recorda precisament d'aquest passatge, y 'ns explica qu'ell era qui en la Cena estava recolzat en lo pit de Jesús y li havia dit: «¿Senyor, qui es lo qui t'entregará? (*Qui t'recubit in cena super pectus ejus, et dixit: Domine, quis est qui tradet te?*)

Es d'advertir, pels que tinguin a bé entrar en reflexions, que dels quatre Evangelis, lo de Sant Mateo es lo mes antich, haventse publicat uns sis anys després de la mort del Salvador, segons testimoni de Sant Epifani; y que 'l de Sant Joan es lo mes modern, haventlo publicat l'Evangelista tenint mes de noranta anys, no ignorant, com es de suposar, lo que deya la sagrada relació de Sant Mateo, a pesar de lo qual, en lo final de l'obra mes moderna se confirma lo que en ella mateixa 's diu en lo Capítol XIV, diferentment de com se diu en l'obra mes antiga.

No volém pas suposar que Sant Joan al insistir en lo qu'ell relata, vulgui dir que encare que 'l fet va tenir lloch de la manera qu'ell l'explica, no va succehir en los termes en que l'explica son germá en l'Apóstol. No: tots dos tenen rahó; pero sempre resultan d'aquell mateix aconteixement dugas versions distintas y totas dugas auténticas pels que combregan en l'Iglesia Católica.

L'Hamlet se trencava 'l magí sobre 'l problema «esser ó no esser.» Si ara visqués aquell príncep de Dinamarca, y sigués catòlich, no rumiaria sobre aquella qüestió, perque en lo cas que 'ns ocupa n'hi trobaria un'altra que encare que sembli molt més complicada ja la tenim resolta. Ell duptava sobre l'«esser ó no esser; donchs en las dugas narracions evangélicas

tenim en un mateix fet, aconteixent en un mateix temps y ab las mateixas personas, l'«esser y no esser,» y la solució es indubitable; 'l fet de preguntar Judas a Jesús en la Cena y de contestarli aquest, «va esser y no va esser.» ¿Per qué? Perque Sant Mateo 'ns diu que sí y Sant Joan indica que no; y si algú s'oposa a l'afirmativa del primer ó a la negativa del segon, *anatema sit.*

Ab lo sol fet d'esser catòlich, nos trobem, donchs, a molta major altura que l'Hamlet, a pesar de que 'l héroe shakspérià havia complert d'una manera acabada 'ls estudis filosófichs en l'universitat de Vilemberga. Aixó podém dirho sense ofèndrens la modestia.

En l'antiga «Passió y Mort de Nostre Senyor Jesucrist,» composta per un frare, y en lo modern «Jesús» de 'n Frederich Soler, se segueix la versió del Evangelista Sant Mateo; en lo «Jesús de Nazareth» de 'n Angel Guimerá, no 's toca aquest punt concret, inseguint ab aquest procediment, los Evangelis de Sant March y Sant Lluch.

No hi ha hagut cap autor dramátich que seguis lo relat de Sant Joan, essent aixís que aquest es de tanta autoritat, que ademés del Evangelí va escriure tres Epístolas canónicas y l'Apocalipsis, y es lo patró de la gent que «dona fé.»

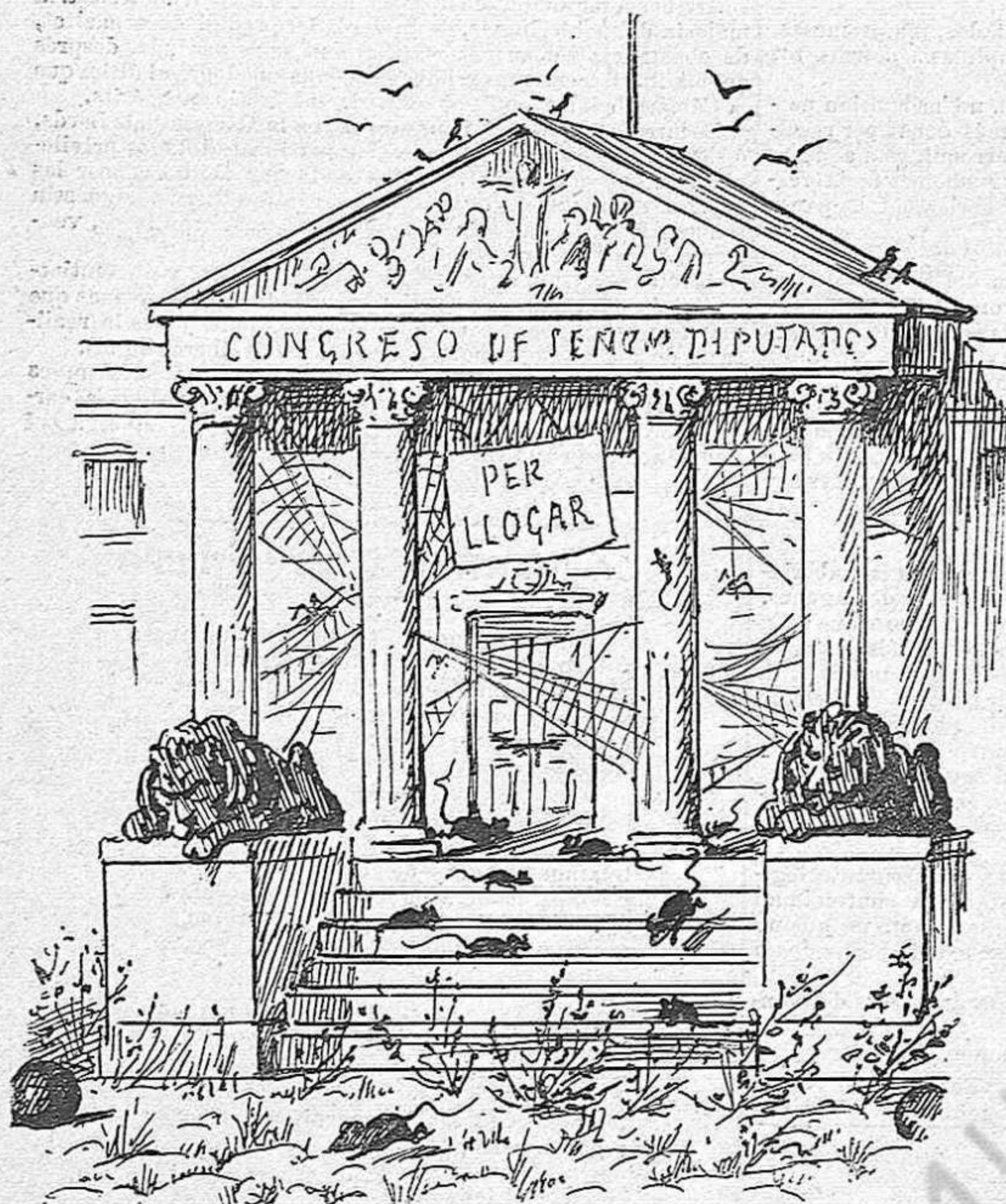
Ara ja tenim un «Jesús» y un «Jesús de Nazareth;» y seguint aixís l'inscripció que Pilat va manar fixar en la Creu del Gòl-gota, té d'escriure's un tercer drama que s'intituli: «Jesús de Nazareth, Rey dels Jueus.»

Al futur autor li donaré un concell, que ademés d'evitar que caigui en cap anatema, donará certa varietat a la presentació escénica. Com que 'ls dos fets diversos son tots dos verídaders, que presenti la Cena doble, aixó es, que fassi dividir l'escenari en dugas parts, com las vistas d'estereoscop, y que 's representi al mateix temps en un cantó la Cena segons Sant Mateo y en l'altre segons Sant Joan.

Aixís l'autor quedarà tranquil de conciencia, perque complirà fidelment ab lo ordenat pel Concili de Trento en son Decret de la Sessió IV, de que, baix pena d'excomunió, 's tenen de rebre com Sagrats y Canónichs, los llibres del Antich y Nou Testament (entre aquests los quatre Evangelis) *enters ab totas las sevas parts;* y 'l públich se farà ben bé cárrech de com un fet pot realisarse en un mateix temps de diversa manera.

CONRAT ROURE.

LO CONGRES EN TEMPS FUSIONISTA

En lo temple de las lleys hi passen coses divinas: estant obert, grans enredos; estant tancat, grans trenyinas.

dejant, y en l'atmósfera, avuy tant enervada, se condensaria la tempestat de la indignació general, y de aqueixa tempestat sortiria 'l llamp revolucionari, que fa vintúan anys invoca en vá l' ilustre desterrat de París.

Veus'aquí com ab l' unitat en l' aspiració pot forjar-se també l' unitat en lo procediment per realisar-la. Tal es la nostra solució. Qui 'n tingui un' altra de més pràctica que la manifesti. Qui més hi sàpiga que més hi diga.

P. K.

GENT PREVISORA

(ENTRE FUSIONISTAS)

—Pàssihó bé, senyor Domingo.
—¡Hombre!... no me 'n adonava; ¿Qué 's conta? ¿quinas noticias té de política?

—¡Malas! Los ministros diu qu' están continuament barallantse; l' un no vol arriar velas, l' altre en tot hi posa obstacles, aquest sempre está parlant de dimitir y aná á casa; aquell ni que l' afusellin per res del mon vol anársen... Li juro, senyor Domingo, que 'ls escándols que allí s' arman son més propis d' un safreig que de un govern.

—¿Y en Sagasta?
—Lo mateix home de sempre: mirant si ab bonas paraulas pot apaciguá 'ls companys y fer caminar la barca; pero aquest cop son inútils panyos calents y camándulas, los ministros están tips y embafats los uns dels altres, y 'l dia menos pensat tot lo castell se 'n va enlayre.
—¿Y qué passarà llavors?
—Com s' ho arreglará Don Práxedes per combiná un nou govern?
—¡De cap modo!... La escombrada será general.

—¡Qué diu!
Lo que sent. De no acabarse

la guerra del ministeri avants de quatre senmanas la fusió se 'n va á passeig sense remisió.

—¡Caramba! ¿Vol dir que la cosa está tant y tant enmaranyada?
—Ja veurá com ho endavino; tenim al senyor Sagasta á punt d' anar daltabaix.
—Y llavors ¿qué se 'ns prepara? ¿qui pujará? ¿en Canalejas y en Campos?... ¿No pot donarme una miqueta de llum sobre aixó?

—Pujará en Cánovas.
—¿De veras?

—Ho sé de cert. La séva colla á horas d' ara ja ho está disposant tot per quan los cridin á taula.

Don Antón té ja 'ls ministres ab la casaca posada; las llistas dels empleats, subsecretaris, arcaldes, generals, gobernadors y demés cárrechs y gangas están fetas dias há, y ara 'l mónstruo las repassa.

—¿De modo qu' es ja segur que vé una situació Cánovas?
—Tanr, com que ara jo y vosté estém parlant...

—Donchs ¡alantel!...

—¿No vé al círcul fusionista?
No: tinch d' aná... á un' altra banda.

Lo senyor Domingo 's posa á corre cap á la Rambla y passat lo Principal se fica dins de una casa.

—Déu lo quart; ¿no fora aquí lo cassino dels de 'n Cánovas?
—Si.

—Donchs me farà 'l favor incontinent d' apuntarme.
—¡Ah!... Vosté, naturalment deu ser conservador.

—¡Vaya! Conservadó... y molt capás de desempenyá una plassa.
—Está bé, farém que consti. ¿Lo nom?

—Domingo Panarra.—

Lo secretari l' inseriu en las llistas de la casa, y á continuació del nom hi anyadeix aquestas ratillas: «Es conservador d' avuy «y té l' onze mil quaranta

entre 'ls que s' han apuntat «y desitjan una plassa.»

C. GUMÁ.

LA DESPEDIDA

LOCH de la escena: palau del emperador.

Muley-Hassan y 'l Garnit, en amistosa conferencia.

—¡Y bé! ¿cóm está l' assumpto Espanya?

—Arreglat, Senyor. ¿Qué volén que jo no arregli, tractantse de servir á vostra magestat?

—Esplicat: ¿quins pactes heu fet ab aquest del casco?

—Li prometo vint milióms.

—¡Garnit! ¿Vint milióms per una insignificancia com la de Melilla?

—¡Sosseguéuvos! Jo hi us dit vint milióms; pero encare no sabéu vint milióms de qué.

—¡Ah! ¿Son de xavos?

—Poch se 'n hi falta. Hi fet escorcollar tot l' imperi, los plans, las montanyas, los palaus dels richs y las casas dels pobres, y he anat recullint tota la moneda sospitosa.

—¿Per qué no 'n hi posavas de falsa?

—No 'n hi ha necessitat: ja veuréu com los vint milióms que prometém—fixéuvos bé en la paraula—que prometém á Espanya, ben contats y garbellats, venen á convertirse en una miseria.

—¿Cóm l' has arreglada la cosa? Esplicat.

—Primerament hi marejat á don Arseni, obligantlo á conversar set horas cada dia del mateix assumpto: quan l' he tingut ben ensopit, li he donat á entendre que... pero ¡calléu!... cabalment ell está entrant...

—Apareix don Arseni á la porta, y deturantse ab ayre respectuós, exclama:

—¡Aláh es gran!... ¿Hi ha permís?

—Passa, cristiá, passa—respón l' emperador, encenent á tota pressa la pipa, á fi de tenir lo recurs de fumar quan no sá-piga qué contestarli.

Lo Garnit se mossega dissimuladament los llabis y 's posa en guardia.

L' embaixador espanyol s' adelanta uns quants passos, falas cortesias que marca la urbanitat mussulmana y díu ab to magesuós.

—Muley, me 'n vaig.

—Bon vent... y Pelayo nou: que Aláh 't guíhi y t' acompanyi. ¿Estás content del desenllás que han tingut las nostras qüestions?

—Contentíssim. Ja devéu sapiguer pel vostre ministre Garnit, que...

—Si: ara m' estava explicant que t' ha aixecat... dich, que t' ha donat todas las satisfaccions per tú demanadas.

—Ab motiu de lo qual, vinch á despedirme de vos, perque demá á primera hora munto á caball y me 'n torno á Espanya.

—Adéu, cristiá. Pél camí pósat un mocador al coll, que 'l temps ha refrescat, y á l' edat teva un constipat sol tenir malas conseqüencias. ¿Ja tens los diners?

—Si: tinch lo primer plasso. Suposo que pel que toca als demés, ni hi haurá la menor...

—¿Vols callar? Passa quan vulguis... y ho trobarás tot á punt.

—Emperador... adéu... ¡Salut y prosperitat!

—Aláh 't guardi, general. Recados á la familia, expressions

DESESPEROS AGRICOLS

LO VI

—¡A mi ningú 'm vol y 'm llessan ¿Qué haig de fer pobre de mí?

LO BLAT

—Donchs de mi ningú se 'n cuyda y 'm moro d' escanyolít.

LAS MANS DEL INGLÉS

La simpática Inglaterra es la nación que ab més foch defensa la santa causa de la civilisació. Ella construeix gransbarcos, ella fabrica canons, cervesa, locomotoras, teixits de llana y cotó, eynas per l' agricultura, en fi, lo que 's diu de tot. Y es tant lo qu' e-tá ocupada treballant sense repós, que á la pobra no li queda ni un moment lliure, y no pot escursarse may las unglas, y es per xó, no més per xó que li han arribat á creixer fins á un punt escandalós.

Pero no importa; Inglaterra es, ab las unglas y tot, lo fanal, lo nort, lo guia de la civilisació: ella passeja sos barcos pel mon vell y pel mon nou; ella planta sas banderas fins en los llochs més remots, visita terras desertas, funda estacions en los ports,

organisa factorias y magatzems de carbó, expo-ta pólvora y armas, dóna ferro y recull or... y ¡tot per la gran idea, pel principi generós, per la sacrossanta causa de la civilisació!

Ara té entre mans al Africa: l' atrás dels pobles marrochs ompla á la digna Inglaterra d' amarguissima tristor, y ab lo desitj de portarlos la llum del sigle dinou, tracta d' establirse á Tánger, á Tetuan, á Mogador, tot en favor de la causa de la civilisació.

Potser, sense volgué, 's quedi del marroquí imperi un tros; potser sa grapa nerviosa se li clavi al mitj del cor; pero la culpa no es séva... ¡Si la pobreta no pot escursarse may las unglas!... Tot lo que fa, ho fa tant sols per la sacrossanta causa de la civilisació...

¡Negro.

» Si cada vegada que un dinamiter enjugués una bomba, trinquessin a un jesuïta per cada víctima que produhís, ben prompte quedaria de reemplaç la dinamita.

» Crech que val la pena de fer un petit ensaig.»

Quan se va morir D.ª Margarida, la desventurada esposa del rey de las húngaras, tots los carcondas, olvidant los molts disgustos que 'l seu home li havia dat, van mostrarse desconsolats en grau extrém.

Tot era enviarli coronas y ferli celebrar missas y funerals.

Ara fa poch se cumpli l' any de la mort de aquella desgraciada senyora; y 'ls carlins encare pensavan ab ella; encare 's lamentavan de la seva desaparició entre 'ls vius, encare enviavan mensatjes de condol al viudo inconsolable.

Quan vels'hi aquí que aquest, tot de un plegat, burlant los piadosos sentiments dels seus adictes, ja se n' ha buscat un' altra, y ha celebrat ab ella 'ls esponsals.

No espera sino 'l mes de Maig per contemplar la caygada de la simbólica flor de taronjer.

Los carlins s' han quedat com qui veu visions.

—Es á dir—exclaman—que mentres nosaltres plo-
ravam per la pobra Margarida, ell...

—Si, senyors: ell feya broma ab la Marieta.

Y aixó es lo menos, tractantse de un aspirant á im-
plantar á Espanya, la monarquia absoluta.

Mentres los súbdits ploran, Victor Hugo ja va dirho:
Le roi s'amuse.

Y als súbdits els hi está bé: per gamarusos.

Los navarros persisteixen en la seva actitud enérgica. Units com un sol home, sense distinció de colors polítics, diuen:

—Qui vulgui res, que vingui.

L' altre dia van celebrar un grandió meeting á Estella.

Sr. Gamazo: ¿sab que significa aixó? Que si no busca aviat la manera de arreglar la cosa, se 'n farà l' estella.

Veus aquí una pintura de l' Espanya, als dinou anys y pico de restauració monárquica.

Al espasa Guerrita, al final de la temporada taurina, li ha quedat una ganancia líquida de 85,000 duros.

Als mestres d' estudi de toda Espanya, al finalisar l' exercisi del any 93, se 'ls hi devia una suma qu' escedeix de 9 milions de pesetas.

¡Pobres mestres! Van ben equivocar la carrera. En lloch de dedicarse á l' ensenyansa, millor hauria sigut que s' haguessin dedicat á matar toros com en Guerrita, ó á matar espanyols com en Gamazo.

Don Emilio está ficat de quatre potas en todas las pequeñas intrigas de la política fusionista. Ell decreta quin ministre ha de caure y quin ministre ha de pujar. Ell aconsella y exigeix. Ell se fica en tot.

¡Y per dedicarse á fer de Celestina monárquica, vá abandonar la política del ideals republicans! De aquest desasosego 'n diu escriure la *historia d' Espanya*.

Lo que realment escriu es lo seu epitafi. Lo seu epitafi dirá:

«Antítesis de Maria Magdalena, cansat de ser virtuos, cap á mas vellesas vaig dedicarme á la vida ayrada, y per aquest motiu vaig acabar mos dias mes desprestigiats que 'l meu antecesor Cristino Martos.»

En la época de las grans llyutas constitucionals s' armavan terribles revolucions pera destruir las camarillas que monopolisavan lo poder.

¡Qué mes camarillas que las que avuy desgobernán á la pobre Espanya!

Ellas fan las Cortes que haurian de fiscalisar tots los seus actes; ellas fabrican als ajuntaments que haurian de administrar las poblacions ab independencia; ellas quan una corporació municipal s' escapa á la seva presió, procuran subjectarla, posantla baix la direcció de un alcalde de Real ordre.

Ab todas aquestas maniobras no hi ha iniciativa que no estiga cohibida ni idea que no estiga vexada. Lo pais ha de sofrir una carga abrumadora.

La seva herencia no es altra que l' oprobí y la pobresa.

Y aixó durará fins que 'l poble espanyol s' esforci per recobrar sas perdudas energias!

Es inconcebible lo que pasa ab lo govern fusionista. Las Cortes tancadas, en Sagasta fent lo malalt la major part del temps, tots los assumptos paralísats... ¡y aixó es lo sistema parlamentari, per la conquista del qual van derramar los nostres pares raudals de la seva sanch generosa!

La peregrinació obrera es un verdader sarcasme. May com ara l' obrer ha pasat tan grans apuros. Lo diner fuig d' Espanya, lo treball escaseja, los jornals son curts y la vida es cara.

LOS ANARQUISTAS Á LONDRES

En previsió de la hostilitat del públich, la policia s' atravesa en las vías per las quals passa l' enterro del anarquista Bourdin, mort á Greenwich, per haverli explotat una bomba que portava.

Y en aquests moments crítics, es quan uns quants ricatxos, alguns del quals viuen de las contractas que tenen fetas ab lo govern, que arruinan á la nació, invitan al treballador á efectuar un viatge de recreo á Roma, sens altre objecte que veure al Papa.

¿No es vritat que aquesta invitació te mes de insultant que de piadosa?

A Sabadell hi ha fabricants que s' han compromés á costejar lo viatge á Roma, á alguns del seus treballadors.

Los que poden permetres aquest luxu, crech que valdria mes qu' emplehessin aquest y altres recursos, que podrian arbitrar fácilmente, en millorar la sort material de las clases treballadoras.

Aixó seria més cristiá y més humanitari.

La sort de las classes obreras no pot remediarse ab indulgencias y benediccions.

CARTAS DE FORA. — *Conesa*. — Lo nostre ensotanat que té entre altres mérits el de haver sigut condemnat per una Audiencia per injuria y calumnia, vá presentarse l' altre dia á la Casa consistorial, y per haver penetrat á l' oficina, sense demanar permís á ningú, van tenir necessitat de ferlo sortir. Ell llavors buscá testimonis, perque acreditessin que sent las 5 de la tarde 'l secretari no hi era, y la gent del poble deya: —¿Qué déu venir á buscar? Més valdria que pagués los consums y 'ls liquits, ja que no hi ha pobre que no li exigeixin mes que á n' ell, y ell en cambi no paga res. — L' endemá, acompanyat de dos colegas, vá presentar una reclamació contra 'l reparto, plena de exageracions y de guatlles. Hi ha que notar que 'ls dos ensotanats que l' acompanyavan dias enera foren sorpresos per la guardia civil mentres están cassant ab reclam cosa que las lleys prohibeixen. ¡Si s' haurán figurat aquests mestres que las lleys no s' escriuhen pels ensotanats!

Massanet de Cabrenys. — L' home negre fá passar per las casas á una comissió de *Hicas* de Maria ab l' encàrrech de recullir fondos per fer venir á un predicador de aquells que cridan tant que tot ho atronan. Lo mes bonich es que las *Hicas* de Maria, quan una pobra dona 'ls oferia un ralet y encare ab la condició de que 'l seu marit no se 'n enterés, van fer escarafalls dihentli qu' era massa poch. ¿No valdria més que l' ensotanat, quan fes una funció de iglesia, posés un cartell com en los teatros y fixés un préu d' entrada?

Paréts. — Lo rector de Lliçá de Vall sempre que frequenta 'ls *retretes* de l' estació, se fica al destinat á las *Señoras* y may en lo que porta 'l rétol de *Caballeros*. Seria curiós saber si quan un home 's posa faldillas pert la condició de *caballero*. ¿Poden las donas entrar en aquell departament, quan per casualitat se trobi en ell lo tal subjecte? Vels'hi aquí un punt de alta teologia que seria convenient dilucidar per evitar consecuencias desagradables.

Torroella de Montgri. — En Joan Petit está rabiós contra la *Campana*. No content de las sévas prédicas recorra las casas ahont se lleigeix nostre periódich y amenaça als lectors ab las penas eternas del infern. Un predicador de fora, al qual ha demanat quart y ajuda, fá lo mateix desde la trona. Es una campanya la séva en tota regla. Los ratas de sagristia procuran secundarlo, y no reparan en insultar al nostre repartidor. Aquest ha adoptat lo sistema de pregonarla pels carrers, contestant aixís á tantas provocacions, y com está en lo seu dret perfecte, si algun dia l' insultan creyem que trobará l' apoyo no sols de las autoritats, sino de todas las personas honradas. Res-
pecte al ensotanat Joan Petit, procurarem seguirli tots los pas-

sos y algun dia s' haurá de convencer que mes li hauria valgut no haverse ficat may en sotanas de onze varas.

Á GRACIA

¡Ajuntament de la vehina vila té vivament sobreexcitada la opinió pública, á causa de la barra que revela en tots los séus actes lo secretari Sr. Calvo, apoyat per una majoria abigarrada y per un alcalde de real ordre, verdaderament inconcebible.

Ja fá temps que aquella població de reixanta mil ánimas es víctima del caciquisme mes desenfrenat. Allí las elecciones municipales son sempre una trampa escandalosa; y gracias á las trapissondas en us, s' apoderan de la Casa Gran los mes atrevits, que tiran després l' administració municipal en orris, dissipant los fruyts del suor del poble, y aumentant, sense empendre apenas cap millora, los déficits mes escandalosos. Y á la vista 's veu com mentres la població s' arruina, alguns regidors s' engreixan y prosperan, com si l' exercici de un càrrech gratuí pogués obrar may semblants miracles.

No 'ns farém eco de lo que públicament se diu, respecte á lo que pot costar l' obtenir certs càrrechs y l' mereixer determinats apoyos. Aixó podrian averiguarlo las autoritats si 's dediquessin á practicar, com deurian, una informació severa. Lo poble de Gracia ho reclama fá temps, y al poble de Gracia ningú se l' escolta.

Lo Sr. Calvo, antich *llavero* de la presó y antich individno del cos d' ordre públich, s' ha posat aquella vila per montera, perque, segons diuen, conta ab protectors decidits y poderosos que li han donat carta blanca per tot.

Pero 'l Sr. Calvo correspon ben malament á la protecció que li dispensan. En una de las passadas sessions van descubrirse informalitats importants en lo llibre d' actas, que cauhen de plé en los cassos de responsabilitat exigible als funcionarios públichs que faltan als séus debers. Donchs lo Sr. Calvo, que instantáneament y per interina providencia, havia de ser suspés d' empleo y sou, vá rebre diners de las arcas municipals per empendre un rápit viatge á Madrid y arrancar de allí una real ordre contra 'l Sr. Pons y Sans, denunciador de las sévas informalitats, á pretext de que 'l Sr. Pons y Sans, que seria un gran xicot si volia entrar en la conxorxa, no es ciudadá espanyol y está per consegüent inhabilitat per l' exercici del séu càrrech.

Molt discutible es que 'l Sr. Pons y Sans sigui ciudadá francés, com pretenen los que desitjan treure 'l de per mitj; y en cambi está plenament probat que 'l Sr. Calvo es un secretari que ha faltat als seus debers mes rudimentaris. Donchs á pesar de aixó mentres s' instrueix expedient contra 'l primer, se deixa al Sr. Calvo que continuhi fent de las sévas ab escándol de tota la població.

Per salvar al Sr. Calvo, l' alcalde Sr. Gaussachs trepitja la lley municipal y 'l reglament interior, deixant als regidors sense paraula, quan tenen dret á usarla, consignant en las actas acorts que no s' han pres, y alsant las sessions, quan se ven la tempestat á sobre. Tot aixó per salvar al secretari que hauria de ser un dependent de la corporació municipal y sembla l' amo. —¿Qué li donará 'l Sr. Calvo al Sr. Gaussachs—pregunta tothom—perque aquest últim l' apoyi tan rabiosament, faltant á la lley, á la formalitat y á todas las consideracions? ¿Li haurá donat lo Sr. Calvo *seguidillas*? ¿O es que hi ha entre 'ls dos un pacte secret que no 's pot rompre sense perill del un y del altre?

Lo Sr. Gobernador podria esclarir fácilmente aquest misteri. Tot Gracia demana una informació; pero una informació rigurosa, severa, detinguda, sense paliatius; una informació seria

ENTERRO DEL ANARQUISTA M. BOURDIN

La policia disolt la manifestació, posant fi als insults de que sigueren objecte 'ls anarquistas al efectuar l' enterro de Bourdin.

y que arribi fins al cul-del-sach, qu' es allà ahont se troban las engrunas.

Si, com molts creuen, venen ordres de Madrit, recomanant al Sr Larroca que fassi 'ls ulls grossos, lo digne governador de la Provincia está en lo cas de desatendre semblants recomenacions. Avants que la conveniencia de determinadas personas, está la pública moralitat. Avants que l' interés dels compares, está 'l propi decoro. Y 'l Sr. Larroca que ab tanta tenacitat y fortuna ha perseguit los excessos anarquistas, no pot consentir de cap manera que subsisteixi en la Casa Consistorial de Gracia un foc de anarquisme xanxuller de la pitjor especie, que, segons com vajan las cosas, pot produhir un dia de dol en aquella simpática població.

Sr. Larroca: atengui la veu unánime de una població escandalisada. O trosseji la vara, si es que algú intenta ferlo cómplice de semblant escándol, ó fassi lo que deu y lo que Gracia reclama.

Gracia vol dos cosas y te dret á obtenirlas: una esbotzada y un bon cop d' escombra.

R.

AL REBOST

(DIÀLECH)

—Ja que 'ls ministres son fora y hem quedat ara tots sols, ves destapant las cassolas del menjar dels espanyols.

—Aquí hi ha salsa monárquica preparada fá vint anys, feta ab garrofas trinradas, residuos de desengany, rosegons de pa de Viena, retalls de Constitució, flocs de lis, cervells de burro...

—Tapa, noy, que fá pudó.
—Aquí s' hi veu un platillo ab deixias de Progrés, pallingas de Sufragi, un enredo d' alló més. Lo such té trenta mil tintas, un gros tupé en infusió, un peroné, dos canaris, ...

—Tapa, noy, que fá pudó.
—Aquí dins de la fiambrera hi ha un monumental pastel, pastat ab figas de moro, alcuzcuz, dátils y mel, carn de camell, llet d' ovella, tabaco, té, ví del bó, café, orellas de riffenyo, ...

—Tapa, noy, que fá pudó.
—Aquí hi ha una cassolada de conservas del País. Sanch humana, suhor de pobre, pell d' espanyol infelís, tirania enfarinada y bocinets de turró y tarugos trasatlántichs, ...

—Tapa, noy, que fá pudó.
—Dintre d' aquest pot de vidre hi ha l' arrop caslelari, fet de flocs parlamentarias, de sucre candí y verí,

un bullit d' intransigencia, honor, orgull, traició, democracia y monarquia.

—Tapa, noy, que fá pudó.
—A la incrimina de ferro s' hi fá 'l caldo de burgés, ab menuts de propietari, cap y pota de marqués, mandonguillas de canonge, fetje y tripas de senyó, pebre, sal y dinamita.

—Tapa, noy, que fá pudó.
—Ja no quedan mes calderas, ni mes ollas per mirar.

—Doncas, noy tanca la porta que 'm comenzo á marejar.

FOLLET.

BANDERÍ D' ENGANXE

UÉ no teniu feyna, Llorens?

—No. ¿Que 'm sab alguna cosa?
—Potser sí... ¿Us agradaria fer un viatjet per mar?...
—¿Fins ahont?... ¿fins á can Tunis?
—Més lluny: hasta Civitavecchia...
—No sé ahont cau, pero m' es igual... ¿Pel que no sab de qué fer mànigas!... ¿Quánt guanyaré?
—Per ara la teca, 'l viatje franch, y si la cosa va bé, alguna pisseteta...

—Bueno: m' hi confronto...
—(Ja 'n tenim un.)

—¡Sagristá!...
—¿Qué mana, mossen Quirse?
—A veure... posat dret... firme, ab la cara seria...
—¿Qué vol retratar-me?
—Vull veure si serveixes pel cas.
—¿Pel cas? ... No 'm comprometi, mossen Quirse; segons per quins cassos, li asseguro que no serveixo.
—No siguis tarambana... y estigas quiet... Si: fas lo posat d' un obrer veritable.
—¿Obrer de la parroquia?...
—De... de lo que á tú no t' importa. ¿Tens una brusa y unas espartenyas?
—Sí senyor... ¿Per qué?
—Perque aviat te necessitaré per anar... á un cert puesto... (Ja 'n tenim dos.)

—Senyor Mariano...
—¡Hola, mossen Quirse! ¿qué se li ofereix?
—Jo li diré... Aquest home que está encarregat de la seva porteria me sembla una bella persona.
—¿Ja ho crech! ¿En Climent? Honradísim y molt treballador. Ja li pot fer adobar lo calsat que vulgui: veurá ab quina gracia li arregla.
—Escollit... ¿qué me 'l podria deixar per uns quants dias?
—¿Al Climent? Ja ho crech que sí: volguentho jo, anirá allà hont vosté li mani.
—Donchs conto ab ell... (Ja 'n tenim tres.)

—Home, don Magí, vosté qu' es persona que pot ferho ¿sab que podria prestar á l' Iglesia un verdader servey?
—¿Jé? ¿de quin modo?

—No tenint absolutament res que fer, y sentli igual matar l' estona aquí que á Italia, ¿tindria inconvenient en ferhi un viatjet de pochos dias?

—¿Pel servey de l' Iglesia? Desde ara m' hi comprometo.
—Pero hauria de ser ab la condició de que no ha d' anarhi mudat.

—¡Ah! ¿no? ¿Y pues? ¿cóm?
—Molt senzill: americana, tot lo més bolet tou, camisa de coll tombat... un traje modest y apropósit pel viatje.
—Nada, mossen Quirse; estich á las sévas ordres.
—Gracias... (Ja 'n tenim quatre.)

—¡A y, mossen Quirse, si pogués ferme una caritat! Tinch la petita malalta, la mitjana refredada, lo marit...
—Escoltéu: us socorreré ab la condició de que 'l vostre marit ha d' anar á Roma.
—¿Ell? ¡Al infern anirá, si vosté li mana! Ja sab que mentres siga passejarse y menjar la sopa boba, may diu de res que no...
—Perfectament. (Ja 'n tinch cinch.)

—Traballadors meus: aquest sacerdot que aquí veyeu es l' organisador en aquest districte de la próxima pelegrinació. Es indispensable que entre vosaltres quaranta 'n triheu quatre per anarhi... ¿Ho sentiu?

—Sí senyor; pero...
—No hi ha pero que hi valgui: vull, mano, exigeixo que quatre dels meus treballadors formin part d' aquesta romeria. De lo contrari...
—Bueno, si no hi ha altre remey... ja n' hi ha quatre que hi anirán...

—¿Ho sent, mossen Quirse?
—Sí senyor... (Ja 'n tenim nou.)

Aixis se forman las pelegrinacions obreras per anar á Roma, F.

A ELLA

Senyora ¿es vritat que 's casa ab lo vell Carlos seté?
Donchs... sigui l' enhoramala, y li dich en bona fé.
¿Ja ha amidat la trascendencia de lo que va á realisar?
¿Ja sab qui es aquest fulano que la té de dú al altar?
Vaji ab cuidado, princesa, deixi á un costat l' ilusió y recordi que un casori vol molta circumspecció.
Miri que ab aquestas cosas pot equivocarse 'l tret, y després... ora pro nobis, ¡Deu nos guard d' un ja está fet!

La més infima criada de segur no 's casará sense tenir bons informes del aspirant á sa má.
¿Ja ho ha fet vosté, princesa?
¿Ja coneix lo cóm y 'l qué y totas las circunstances del senyor Carlos seté?
Pel mer fet d' estar resolta á casarhi, la vritat, desde luego juraria que vosté no s' ha informat.
¿Vol que jo li indiqui 'ls medis d' enterarse fácilmente de la historia y dels miracles del seu corcat pretendent?

Primerament vaji á Hungria: allí, sense molt buscar, trobará diversas... húngaras que la podrán ilustrar. Ellas li farán dos quartos del modo com en Carlets respecta del matrimoni las obligacions y 'ls drets. Ellas li dirán la gresca que ab ell feyan cada nit, á l' hora en que 'ls bons católichs ja acostuman á sé al llit.

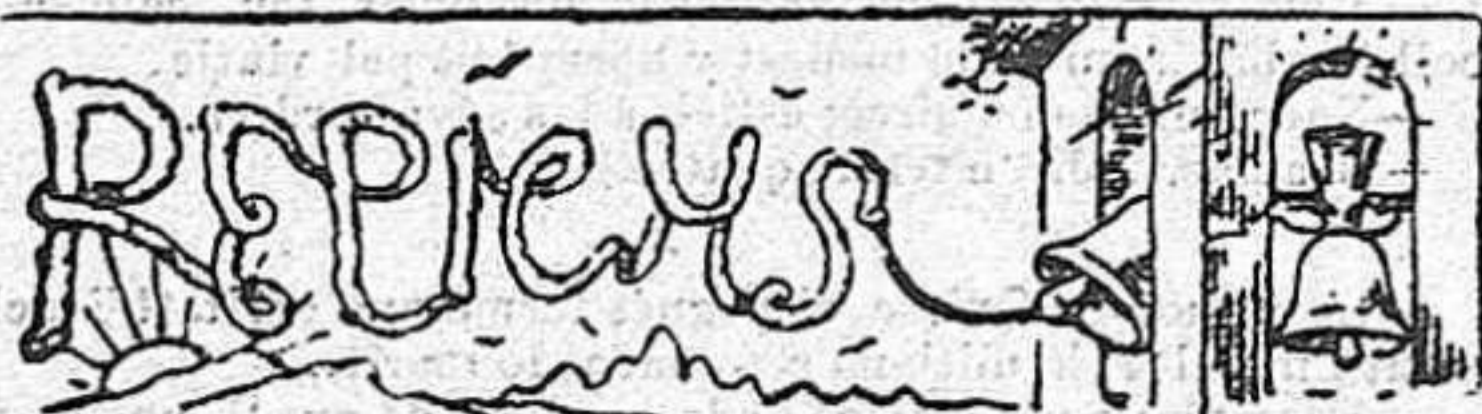
Després arribis á Italia, camini fins á Milán y pregunti per don Carlos... ¡quinas cosas li dirán! Li explicarán que allí un dia, veyent buyt lo seu tresor, va anarse á pulir l' As d' oros, ¡l' As d' oros, lo Toysó d' or!...

Per fi, trasladis á Espanya, y jaquí si que 'n sentirá de cosetas y cosassas capassas de esgarriá! Li dirán que per capritxo son amable pretendent va cubrir la nostra terra de mars de sanch innocent. Que aquest bondados católich cremá iglesias, sants y altars, y sembrá dol y desastres y ruinas per totas parts. Y que del nord al mitjdia, en platjas com en turons, son nom solzament provoca odis y malediccions.

¿Li sembla á vosté si un home que tan bella historia té podrá may proporcionarli lo que á vosté li convé? Pénsiu, meditiu ab calma, avants de fé un disbarat:

aquest home, no es un home...
és una calamitat!
Si a pesar de tot s'hi casa,
al menos, créguim a mi,
tanqui bé las calaixeras
y ¡preparis a patir!

C. GUMÀ.

ESPRES del banquet de las armas especiales y del banquet de las armas generales, ha vingut lo banquet de *La Correspondencia militar*.

En aquest àpat se'n han dit de bonas.

Los fusionistas están indignats, sobre tot quan veuen

que 'n Canalejas s'arriba a la gent de sabre.

Apats hi ha que 'ls uns se 'ls menjan y als altres se 'ls atravessen al pap, no podentlos pahir de cap de las maneras.

Aixís a n' en Sagasta lo banquet de *La Correspondencia militar* se li ha sentat malament.

Un carlí, a prova de burlas y desaires, volia justificar lo segon casament del rey del As d'oros, dihent: —Més val que 's casi honradament, que no que s'entregui a la vida crapulosa.

Pero un que coneix la flaca de 'n Carlets, va dirli: —Noy, t'equivocas de mitj a mitj. En Carlets continuarà ab las húngaras, com sempre, y ara li agradarà divertir-se ab ellas més que quan era viudo, perque mentres ho sigué li faltava l'alicent de poder enganyar a la dona.

Diu un periódich que Muley Hassán, quan ha de pagar, aumenta 'l valor de la moneda, y quan ha de cobrar lo baixa.

Prompte hem de veure si al satisfacer la indemnació posará en planta aquest sistema tan cómodo.

Y pensar que tot aixó succehirá per culpa nostra! Certs deutes no poden saldarse sino ab balas de

plom. Aquesta es l'única moneda en que no hi ha engany.

Lo govern ha manat tancar la capella protestant de Madrid.

Y aixó que, segons diuen, vivim en plena democracia!

Fácil serà que 'ls inglesos se queixin; pero 'l senyor Moret, que té recursos per tot, trobarà la manera de contentar als inglesos, sense necessitat de tornar a obrir la capella protestant.

Pel cas, res millor que firmar un tractat de comers ab Inglaterra. Los productors protestarán, y en Moret dirá tot satisfet:

—Ja ho veuen, senyors inglesos: per més que tanquin las capellas evangélicas, nosaltres som més grans propagadors del *protestantisme*.

Un fill de 'n Moret ha ingressat en lo partit conservador. Si arriba a ministre, com lo seu pare, tindrem Moret quan governin los uns y Moret quan governin los altres.

Menjarém Moret a tot pasto.

Es a dir, no: qui en realitat se 'ns menjarán, serán ells a nosaltres.

PROPAGANDA PELEGRINESCA

A Roma veuréu al Papa;
pero al barco, pel camí,
aniréu com arengadas
y veuréu lo pelegrí.

Preus baratos, molts dejunis
¡Animéuvos, ¡elegant!
Disfresséuvos ab la brusa
y, alsa noys, anéu venint.

En López Puigcerver estava furiós contra en Gamazo per la qüestió del impost sobre 'ls vins. Pero a última hora sembla que s'ha calmat.

Tant s'ha calmat, que un seu amich, al preguntar-li:

—Y 'ls vins, Sr. Quimet, ¿qué 'n farem dels vins?

En Puigcerver, va respondre: — ¡Ayguallulos!... ¡Batejeulos!...

L' héroe de Sagunto no 's pot queixar. Muley Araaf li ha regalat un caball, y Muley Hassán va regarli un *alfanje*.

Donará probas de ser un desagratit si no 's mostra satisfet de aquest últim obsequi.

Tan oscada y robellada tenia la espasa de Sagunto, que l' *alfanje* del Sultán podrà servirli per substituir-la, y ab ventatja.

Res mes apròposit que un *alfanje* per tallar lo bacallà.

Llegeixo:

«La reyna regent ha rebut a una comissió de la *Juventut monárquica* presidida pel senyor Duch de Terranova.»

¿Un Terranova?

¡Aquest sí que serà fidel!

L' altre dia 'ls rifenyos van fer foch sobre un llaut espanyol qu' estava pescant en las immediacions de aquella platja.

Aquest fet demostra 'l gran arrepeniment de que están possehits aquells salvatjes.

¿Qué tant pescar?—dirán ells.

¿Per ventura allá a Melilla no van pescar temps enrrera mes de una y dos tunyinas?

Pera la próxima Exposició de Bellas Arts de Barcelona la reyna regent ha concedit un premi consistent en un jerro d' ónix y bronzó.

Y per las próximas carreras de caballs ha concedit també un premi consistent en 2.500 pesetas.

Bonich podrà ser lo jerro; pero dupto que valgui 500 duros.

Cotejant aquest dos premis

ne surt una idea trista:

la idea que ser caball

val molt mes que ser artista.

Lo bandoler *Cencerrita* que recorre las montanyas andalusas ab la seva partida de 10 individuos, s' ha vestit de guardia-civil, dedicant-se a donar sustos als amos de las casas de camp.

¡Los bandolers disfressats ab l' uniforme de la benemérita!

A lo menos, si molts son las penas dels espanyols, tenim en cambi la satisfacció de poder disfrutar de un perpétuo carnes-toltas.

Un parament trascendental.

«Governar un país es posarse malalt y ficarse al llit. Fentho aixís se logran dos cosas: *descansar y cansar al país.*»

(SAGASTA.)

LOPEZ, editor.— Rambla del Mitj, 20.

A. Lopez Robert, impresor.—Asalto, 63.

